

LA FOGHERA

I sin uchì, davant da la foghera,
cui nustri' vui di omis ch'a no san
la brosa ch'a slùsigna tan altris ciamps
e li' vacis di n'altri colour.
La foghera 'a brusa sclopetant
e li' falis'cis a' tocin il sufit dal Signour
ah!... che grisulon ch'a sintin li' fèminis
quant che Toni al cianta la canson dai ains zus...
I vècius a' trimin di vin,
i fioi a' zoin a ciapassi tal scur,
me pari e me mari a' si strenzin la man
adès ch'a son nès e no pussin pì da ledan...

I vorès ch'a no finìs mai la foghera,
e chi restassin duciu' cussì, fers ta la sgiavina,
tasìnt un grisù di muart, e strenzisi vissìn vissìn.

LA FOGUERA

Tots som aquí, davant de la foguera,
amb els nostres ulls d'homes que ignoren
el gebre que llampurna en d'altres camps
i les vaques d'un altre color.
La foguera crema espetegant
i les guspires arriben al sostre del Senyor;
ah!... quin esgarrif que senten les dones
quan en Toni canta la cançó dels anys passats.
Els vells tremolen amb el vi,
els minyons juguen a agafar-se a les fosques,
mon pare i ma mare s'estrenyen la mà
ara que van nets i ja no fan pudor de fems...

Voldria que no s'acabés mai la foguera,
i que tots ens quedéssim així, quiets a la vora del camp,
callant un calfred de mort, i ajuntar-nos, estrets estrets.